

[Køpke Christensen]

være ikke kunnet udfylde den, idet smittevejen som bekendt ikke påvirkes af Folketingets vedtagelser.

Når vi ser på den tid, hvor syfilis var næsten lige så frygtet en lidelse som AIDS, så skete der det, at man vedtog strenge forholdsregler, herunder registrering, smitteopsporing og endog politimæssig indgriben for på den måde at begrænse smitten. Man tog også rutinemæssigt blodprøver på så godt som samtlige patienter i sygehusvæsenet for at påvise eventuel smitte.

Den tekniske udvikling har gjort, at man kan bekæmpe eller mildne smerterne og forhale dødsprocessen for AIDS-ramte. At helbrede håber og tror jeg også man vil kunne på et tidspunkt, men hvor hurtigt det sker, ved vi naturligvis ikke. Den dag der kan gøres brug af mere effektive behandlingsmetoder, der forhåbentlig kan føre til en helbredelse, er det naturligvis en stor fordel at have registreringen, da man så ved, hvem der er smittet, og behandlingen i så fald kan indledes så tidligt som muligt og dermed stoppe spredningen optimalt.

Vi har meget svært ved at forstå, hvorledes man fra nogle sider kan argumentere for, at man hjælper den enkelte AIDS-ramte med at holde skjult for andre, at vedkommende har sygdommen. Det må være et naturligt og selvfølgeligt krav at få information om, hvem der er HIV-positiv og AIDS-smittet, og jeg tror, at de argumenter, der er fremført her i dag for modstanden mod dette forslag, ene og alene er af holdningsmæssig karakter og ikke er sagligt begrundede.

Vi ved som tidligere debatteret, at forskellige erhvervsgrupper som f.eks. tandlæger, læger og sygeplejersker er borgere, der nærer en ikke helt ubegrundet frygt for at blive smittet på deres arbejde med den dødbringende sygdom. Det er ikke kun disse grupper, der har frygten, derudover gælder det også andre uden for sundhedsvæsenet som f.eks. fængselsbetjente, falcreddere, politibetjente og laboranter. Disse mennesker må og skal vi naturligvis også have en forpligtelse over for.

Men jeg håber og tror, at vi i fremtiden vil se, at der på et eller andet tidspunkt vil komme et flertal for en registrering af HIV-smittede og AIDS-ramte her i Tinget.

Vi i Fremskridtspartiet er 100 pct. enige med overlægen på afdelingen for hud- og kønssygdomme på Marselisborg Hospital og den admi-

nistrerende overlæge samme sted i, at vi desværre i dag beskytter de smittede på de ikke-smittedes bekostning. Vi bliver også nødt til at tage hensyn til og lytte til flertallet i befolkningen, når de appellerer til, at vi ændrer lovgivningen, så vi bliver i stand til at spore spredningen af AIDS.

Efter vores opfattelse burde vi aldrig have ophævet den danske kønssygdomslov i 1988. Det var uklogt. Man gjorde det dengang i forbindelse med et forslag fra Fremskridtspartiet, hvor vi foreslog at lægge AIDS ind under loven i lighed med de gamle kønssygdomme som syfilis og gonorré. Smittede patienter kunne derved registreres og var forpligtede til at opgive navnene på deres partnere. Når vi ser i dag, at der stadig er et flertal imod vores forslag, er det naturligvis ret bittert ikke bare for Fremskridtspartiet – det kunne man nok leve med – men også for flertallet i befolkningen.

Mange vil nok tro, at vi ligefrem skulle have bestilt undersøgelsen i Jyllands-Posten i søndags. Den viste, som det er blevet omtalt her i dag, at 7 ud af 10 danskere kræver, at man nu tager anderledes håndfast på denne sygdom. 68 pct. gik ind for Fremskridtspartiets forslag om registrering af HIV-positive, og det bør nok antyde, at vi må arbejde for Fremskridtspartiets gamle forslag om, at flere ting bør ud til folkeafstemning.

Selv om vi kan konstatere, at der heller ikke denne gang er flertal for forslaget om AIDS-registrering, så håber vi da i Fremskridtspartiet, at dette flertal snart vil komme. Som vi kunne se i den omtalte undersøgelse, er Socialdemokratiet jo langt fra i overensstemmelse med deres vælgere, og det samme gælder Det Konservative Folkeparti og Venstre.

Men jeg vil da ikke undlade at takke for en forholdsvis – og jeg vil godt understrege forholdsvis – saglig debat og særlig sige tak til Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne for deres positive holdning. God samvittighed over for vælgerne kan Fremskridtspartiet, CD og Kristeligt Folkeparti i hvert fald have, men det er jo ikke meget for det store befolkningsflertal, der siger det samme.

En større og større brug af telefonlinjen AIDS-linjen beviser jo også, at der virkelig er en angst i befolkningen for det, vi taler om her. Derfor må og skal vi prøve på at få en registrering på dette område. Jeg er dog ikke i tvivl om,